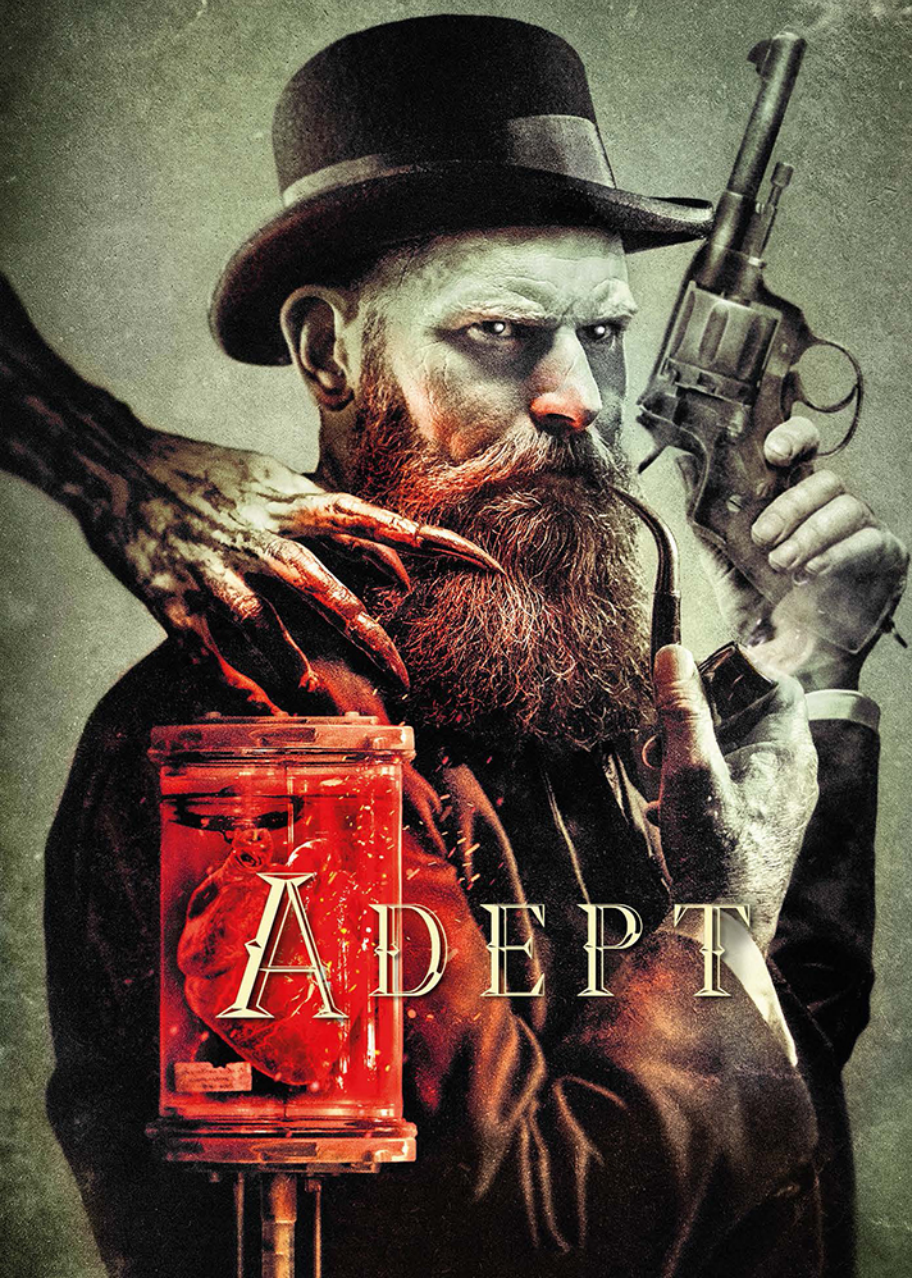

· A · D · A · M ·
P R Z E C H R Z T A

ADEPT

• A • D • E • P • T •

ADEPT

Copyright © Adam Przechrzta 2016

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Robert Pilch, 2021

Illustrations © Przemysław Truściński, 2021

Cover Illustration © Dark Crayon, 2021

Cover © Konrad Kućmiński, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0884-0 (pdf)

• A • D • A • M •
P R Z E C H R Z T A

A D E P T

PRVNÍ DÍL SÉRIE
MATERIA PRIMA

F**B****S**

Aldoně

KAPITOLA PRVNÍ

Noční vzduch voněl vlhkým kamenem – ulice před chvílí omyl prudký podzimní déšť, na okraji vnímání bylo možné vycítit kovovou pachut s příměsí spáleniny, jako když přijede vlak. Jenže v enklávě vlaky nebyly. Ani lidé. Tedy, přinejmenším ne živí lidé...

Rudnicki s neklidem pohlédl na chuchvalce mlhy vířící okolo. Světlo plynových lamp vykreslovalo v šeru fantastické tvary, mánilo zrak, šálo smysly. Lucerny v enklávě svítily ve dne i v noci, přestože už bylo dávno přerušeno plynové vedení. Varšavská enkláva se však řídila svými zákonitostmi, stejně jako všechny ostatní. Konjunkce se naštěstí dotkla jen největších měst, v ruském impériu ji utrpěla pouze tři: Petrohrad, Moskva a Varšava.

Prudký závan větru rozehnal mlhu a v kaluži se začal odrážet obrys měsíce. Rudnicki bezmocně zaklel – úplněk. Listopad, takže Měsíc lovce. Tady a teď nijak neobvyklé znamení. Navzdory povzbuzující váze revolveru a alchymistickým ingrediencím uzavřeným v lahvích z broušeného křišťálu Rudnicki raději nepřemýšlel nad tím, komu – kdyby něco – připadne role lovce a komu zvěře.

Zpoza rohu se ozval zvuk připomínající skřipání železa o sklo a Rudnicki nervózním gestem sáhl po zbrani. Než ale stačil zamířit, zhroutil se na dlažbu, sražený ranou do zátylku. Vzápětí ho brutální kopanec obrátil na záda.

„*Kto vy takoj?*“ zeptal se s přimhouřenýma očima voják v uniformě žandarmerie.

„Al... alchymista. Licencovaný,“ dodal Rudnicki spěšně. „Moje doklady...“

„*Ležat!*“ zavřel muž a doplnil rozkaz pohybem pušky.

Rudnicki se automaticky skrčil; dupání těžkých bot prozrazovalo, že muž není sám.

„Ukažte doklady,“ přikázal chladný hlas polsky. „A žádné prudké pohyby!“

Dokonalý přízvuk prozrazoval, že neznámý – určitě velitel hlídky – je buď Polák, nebo polštinu skvěle ovládá. Jedno i druhé se zdálo být málo pravděpodobné: pro ochranu hranic varšavské enklávy byli cíleně vybíráni Rusové a jen zřídka v čele hlídky stanul někdo s vyšší hodností než seržant nebo strážmistr. A ti nebyvali nijak zvlášť vzdělaní.

Rudnicki sáhl do kapsy pláště, vytáhl doklady a záměrně pomalu zvedl ruku.

„Skutečně alchymista,“ zabručel neznámý. „Licencovaný. Jenže licence vypršela o půlnoci a už několik hodin není platná.“

„*Zastrieliť?*“ zeptal se lhostejně voják a přitiskl hlaveň k Rudnického tváři.

„Ještě ne,“ odvětil velitel se skutečným, nebo možná předstíraným váháním v hlase. „Kdo ví, k čemu by se nám *gospodin alchimik* mohl hodit. Vstaňte!“ vyštěkl ostře.

Rudnicki se zvedl na nohy a se zasténáním si osahal hlavu. Zatnul zuby, když ve světle nedaleké lampy spatřil na prstech šarlat. Krev. To mu ještě scházelo... Vytáhl z kapsy kousek gázy a polil ji výtažkem s příměsí hematitu rozdrčeného na prášek.

„Bylo by dobré, kdyby mi někdo pomohl ovázat hlavu,“ řekl neurčitým směrem.

„Sám to nezvládnete? Máme vám ještě dělat chůvu?“

„Beze mě se nedožijete úsvitu,“ odsekl Rudnicki hněvivě.
„A co se týče děláním chůvy...“

„Ošetři mu to, Matuškině,“ zavrčel velitel netrpělivě.
„Nebo nám tu bude kňourat až do rána.“

„*Slušajus, vaše vysokoblagorodie.*“

Rudnicki vypustil vzduch z plic. Ještě jednou se podíval na velitele hlídky: tři hvězdičky, tedy poručík. Tak jaképak vysokoblahorodí? To je titul používaný až od kapitána výš. Plného kapitána. Do plukovníka včetně. A ten důstojník je celý nějaký divný: pravidelné rysy, inteligentní výraz hyzděný jen zlomeným nosem jako u boxera, odhadem přibližně čtyřicet let. V tomhle věku mohl být poručíkem jen naprosto neschopný člověk. Neznámého však obklopovala aura kompetentnosti a síly. Navíc skvělá znalost polštiny... Aaano, viditelně narazil na hodně neobvyklou hlídku.

Kývnutím vojákovi poděkoval, zazátkoval lahvičku a opatrně ji schoval do brašny, kterou měl pověšenou přes rameno.

„Jestli je ještě někdo raněný...?“ výmluvně se odmlčel.

„Raněný? Ne. Nanejvýš pár škrábanců,“ odvětil důstojník lhostejně.

„Musíme to ošetřit,“ povzdechl si Rudnicki rezignovaně.

Poručík si opovržlivě odfrkl, podřízení ho doplnili smíchem.

„Přežijeme,“ ujistil ho Matuškin a poplácal Rudnického po rameni.

„Ne moc dlouho,“ ucedil Polák.

Žádný z vojáků neřekl ani slovo, ale přesto se alchymistův doteď volný límec začal náhle stahovat a připomínat šibeniční oprátku.

„Můžete to vysvětlit?“ požádal důstojník s klamnou vlídností v hlase.

„Je úplněk,“ odvětil Rudnicki spěšně. „A listopad. Říká se mu Měsíc lovce. Tady v enklávě je nebezpečno i za normálních okolností. Stačí pach krve, abyste vyprovokovali to... co tu žije. Úplněk problém zhoršuje. A Měsíc lovce...“

Prerušilo ho několik nadávek, které se používají jen zřídka dokonce i v kasárnách. Teprve po chvíli Rudnicki pochopil, že vojáci nenadávají jemu, ale své vlastní hlouposti.

„Tak proto jste se tolik staral o ošetření?“

Tentokrát v poručíkově hlase nezazněl povýšený tón a ve větě ruské gramatické vazby.

„Jistě. Ten elixír nejen zadržuje krvácení, likviduje i pach krve.“

„Ošetříte raněné?“

„Samozřejmě, ale ne tady. Raději si zalezeme do nějakého domu. Musíme si promluvit.“

„To rozhodně,“ souhlasil důstojník mnohoznačně.

Vyrazili vpřed, pobízení poručíkovými gesty. Rudnicki kráčel středem ulice, vojáci zaujali pozice zády ke zdem budov. Pokud se vzalo v úvahu, že jak důstojník, tak každý ze tří vojáků nesli pušku navíc, byla hlídka velmi prořídla. V enklávě nic zvláštního...

Zástavba se stávala čím dál nerealističtější, zpochybovala svědectví smyslů. Podsadité varšavské domy rostly vzhůru jako gotické katedrály, na střeších se objevovalo

čím dál více chrličů a chimér s chřtány rozevřenými v dravčí grimase, okna připomínala střílky.

„Co třeba tady?“ navrhl důstojník.

Brána domu sálala téměř hmatatelnou temnotou jako vchod do krypty, hned vedle ležely noviny zalité světlem nedaleké lucerny.

„Nehýbejte se!“ křikl Rudnicki ostře.

„*Gospodin alchimik*.“ Poručík ho zdvořile pustil před sebe.

„*Ranní kurýr*, kriminální rubrika,“ přečetl Rudnicki nahlas. „*Včera o druhé hodině v noci hlídka, přivolaná za Jeruzalémskou bránu, nalezla v kaluži krove dělníka, třicetiletého Michalského, s bodnou ránou zasazenou poblíž srdce. Raněný byl převezen do Nemocnice u Jezulátka, kde zanedlouho zemřel.* Jdeme dál!“

„Proč?“

„Protože je to varování!“ zavrčel Polák.

„Varování?“

Rudnicki si bezradně povzdechl: v poručíkově hlase nebylo ani stopy po agresivitě a hlaveň nedbale držené pušky mířila na dlažbu, nebylo však pochyb, že muž očekává odpověď. Vyčerpávající odpověď.

„Enkláva žije,“ vysvětloval tiše. „Existuje mnoho více či méně pravděpodobných teorií na téma jejího vzniku a vlastností, ale to je doména vědců a filozofů. Možná i teologů... V praxi je nejlepší vnímat ji jako lovecký terén, oblast, v níž žijí obzvláště nebezpečná zvířata. Žádné z nich nenechává stopy, na něž jsme zvyklí, ale čas od času je možné narazit na něco, co by se za stopu dalo označit. Tohle,“ ukázal na noviny, „je jedna z nich.“

„Něco jako otisk vlčí tlapy?“ ozval se Matuškin.

„Ano. Ovšem v tomto případě nikoli vlčí, ale spíše tygří.“

„Jdeme odsud,“ rozhodl důstojník.

Další brána rovněž nelákala ke vstupu, alchymista se však bez váhání ponořil do temnoty.

„Pozor, schody,“ varoval ostatní.

Dveře byly odemčené, jak bylo v enklávě obvyklé, a z obýváku se ozývaly tóny valčíku. Vojáci se bleskově rozběhli po bytě a zkontrolovali všechny místnosti.

„Nikdo tu není,“ ohlásil nevysoký, podsaditý voják se švihácky nakroucenými kníry.

„Ale gramofon hraje...“ zamumlal si poručík pod nosem.

„Ničeho se nedotýkejte,“ varoval je Rudnicki. „Nevycházejte sami z bytu. A dávejte pozor na všechno, co vám bude připadat divné.“

„Pochopil jsem, že se to netýká samonatahovacích gramofonů a včerejších novin, je to tak?“ ujistil se důstojník.

„Netýká,“ přikývl Polák suše. „A teď se pustíme do ošetřování ran. A pamatujte, důležité je každé škrábnutí!“

Rudnicki zapil suchary čajem a znovu přesunul sklenici směrem k samovaru. Vousatý voják jménem Jeršov otočil kohoutkem.

„Určitě nám to neublíží?“ zeptal se.

„Ne, potraviny jsou většinou bezpečné. Tedy, ty běžné...“

„Nerozumím.“

„Je lepší nejíst to, co člověk sám zabije,“ vysvětlil alchymista.

V čtelníkově obličejí se objevil výraz odporu.

„Opravdu to někdo zkoušel...?“

„Stává se to,“ přikývl Rudnicki. „Někteří lidé si myslí, že maso bytostí žijících v enklávě má zvláštní vlastnosti.“

„Je to pravda?“ zeptal se důstojník rychle.

„Nemám tušení,“ pokrčil Polák rameny. „Magií se nezažívám. Provozují lékárnou.“

Voják mohutné postavy, do této chvíle podřimující u okna, zvedl hlavu a sjel Rudnického pátravým pohledem,

v němž nebylo ani stopy po spánkové otupělosti. Odznaky na výložkách o obrovi prozrazovaly, že jde o strážmistra.

„Řekněte – co tady hledáte, Olafe Arnoldoviči?“ požádal.

Rudnicki si nejistě odkašlal. Od chvíle, kdy vojákům ošetřil rány, zacházeli s ním s neobvyklou, dokonce nepřirozenou zdvořilostí, která se vůbec neshodovala se stereotypem neotesaného *soldáta*. A kladli otázky. Inteligentní otázky. K tomu si vůbec nic nedělali z poručíkových reakcí, jako by věděli, že jim podobné vyptávání nebude mít za zlé. Neptali se ani na svolení k zapojení do hovoru, což ostře kontrastovalo s pojetím disciplíny v ruské armádě. Přitom se nejednalo o pohrdání velitelem: veškeré důstojníkovy rozkazy plnili okamžitě a bez jediného slova protestu.

„Co víte o spagyrické medicíně?“ odpověděl otázkou.

„Moc ne. Název mi připadá povědomý, nic víc.“

„Určitě jde o inzeráty v novinách,“ prohlásil Matuškin s jízlivým úšklebkem. „Však víte, ty, co slibují bleskové vyléčení choullostivých chorob. Strážmistr Baturin je pravidelně čte...“

Baturin odpověděl neslušným gestem, ale nebyl na něm znát skutečný hněv, jako by se ho škádlení podřízeného vůbec nedotklo.

„Olafe Arnoldoviči?“ pobídl ho zdvořile.

„Je to poměrně komplikované...“

„Strážmistr jenom vypadá jako troglodyt, ve skutečnosti dokáže napočítat do dvou set, aniž by použil prsty na ruku a na nohou,“ podpořil prosbu podřízeného důstojník. „A i já se rád dozvím něco nového.“

Rudnicki zvedl obočí, ale neřekl nic: vojáci, kteří se zajímají o alchymii? To by rozesmálo i koně.

„Jak chcete,“ pokrčil rameny. „Samotné slovo ‚spagyrický‘ pochází z řeckých pojmů ‚spao‘ – oddělovat, a ‚ageiro‘ – hromadit. Hodně zjednodušeně jde o oddělení energie minerálů, rostlin a zvířat, její kumulaci v léčivu a spojení

s energií člověka. Samotný proces je velmi složitý a každý alchymista ho praktikuje trochu jinak, s pomocí mnohačetné destilace, sublimace, extrakce, redestilace...“

„To je přece šílené,“ skočil mu do řeči vousatý Jeršov. „Zvířecí energie, to je něco!“

„Tak dobře,“ zabručel Rudnicki. „Zkusím to vysvětlit na příkladu... Nedávno jeden Polák, Kazimierz Funk, objevil, či spíše izoloval novou substanci, kterou pojmenoval ‚vitamín‘. Pokud v lidském organismu schází, člověk onemocní. Léčba je jednoduchá, stačí ji doplnit. Jev samotný byl pozorován už dávno, i když nebylo přesně jasné, co nemocným schází; stovky let lidé léčili kurděje požíváním citronů a kysaného zelí a šeroslepost syrovými játry. Jenže ne každý může a chce požívat syrová játra... Nejlepší by bylo nashromáždit potřebnou složku do tabletek nebo – co já vím? – do sirupu a pak ji podat nemocnému.“

„A tím se zabýváte vy?“ ujistil se Baturin.

„Ne úplně. Klasická medicína zkoumá jednotlivé složky, které tvoří lék, alchymie k celé věci přistupuje mnohem obecněji – nás nezajímá, co se v léku nachází, základem je, aby medikament účinkoval. Soustředíme se spíše na to, jak ho nasytit co největším množstvím aktivní substance a jak ji učinit pro člověka co nejstravitelnější. A existuje ještě jeden rozdíl, který nás odlišuje od lékařů: medicí si myslí, že neexistuje žádný vztah mezi člověkem a všehomírem, my jsme opačného názoru. Podle zákonů alchymie byl každý orgán stvořen jinou silou: oči a srdce sluneční energií, a například části těla, které údajně tolik zajímají strážmistra Baturina,“ dovolil si Rudnicki mírnou jízlivost, „podléhají vlivům Venuše. Proto potíže se srdcem léčíme zlatem, zatímco venerické choroby sloučeninami mědi – kovu, jemuž vládne Venuše.“

„Funguje to?“ zeptal se Matuškin s náznakem pochybnosti v hlase.

„Řekl jsem přece, že provozuji lékárnu. Kdyby mé léky lidem nepomáhaly, neměl bych zákazníky.“

„Logické,“ uznal voják.

„Ale vraťme se k věci: co hledáte v enklávě?“ připomněl Baturin.

„Tady je všechno... zvláštní. Občas spagyrické preparáty léčí neduhy, proti nimž je klasická medicína bezmocná, ale tak či onak nejsou vždy účinné. Jenomže suroviny pocházející z enklávy... Zde prakticky neexistují žádná omezení. Je tu však jiná potíž: člověk je musí shromáždit a přežít.“

„Jaké suroviny?“ zeptal se důstojník.

„Skoro všechno,“ odpověděl Rudnicki podrážděně.

Poručík byl jediný, kdo se mu nepředstavil jménem, otčestvem a příjmením, což alchymistu nutilo gramaticky lavírovat. Neměl totiž v úmyslu obracet se na Rusa titulem *vaše vysokoblagorodie*.

„A konkrétně?“ usmál se velitel líně.

„Kovy všeho druhu: zlato, stříbro, měď. Rostliny... V enklávě je několik zahrad a pruhů zeleně, část Saské zahrady. A navíc...“

„Znamená to, že alchymisté kradou majetek lidí, kteří zde kdysi bydleli?“ skočil mu důstojník do řeči.

„*Gospodin poručík*,“ ucedil Rudnicki zlostně. „Ještě jedno slovo tímto tónem a budu žádat satisfakci! A co kdybyste se konečně představil, k čertu?!“

V místnosti na okamžik zavládlo údivem naplněné ticho. Vojáci hleděli na Poláka, jako by mu vyrostla druhá hlava, a nakonec zařvali nezadržovaným smíchem.

„Představte se, *vaše vysokoblagorodie*, jinak vás *gospodin alchimik* rozseká šavlí, nebo dokonce zastřelí,“ poradil poručíkovi Baturin, zatímco si otíral slzy. „A my zůstaneme bez velitele, jako sirotky.“

Rozzuřený Rudnicki vyskočil od stolu. Ztišeným hlasem vyslovené: „*Molčat!*“ zaznělo velmi ostře a zastavilo

jak vojáky, tak alchymistu. Vojáci se postavili do pozoru a veškeré veselí z jejich tváří zmizelo jako mávnutím kouzelného proutku.

„Odpusťte, prosím,“ pronesl poručík s úklonou. „Alexandr Borisovič Samarin. Pokud mě paměť neklame, erbem Rudnických je jestřáb, že?“

Rudnicki, ještě pořád zbledlý hněvem, přikývl.

„Mým také.“

„Nerozumím.“

„Také pečetím jestřábem. Kdo ví, možná jsme příbuzní,“ dodal Samarin s úsměvem. „A ještě jednou prosím o...“

Přerušil ho hluk přicházející ze schodiště. Vojáci bleskově sáhli po zbraních.

„Střílet, jakmile stane na prahu!“ přikázal poručík.

Vypadala jako žena, i když namodralý odstín pokožky jednoznačně prozrazoval, že nepatří k žádné známé rase. Byla nahá, ale pohled na ni nevyvolával erotické asociace, pouze pocit cizosti a strach. Paralyzující strach. Zazpívala cosi vysokým, flétně podobným hlasem a Matuškin se svalil na podlahu a z úst a nosu mu vytryskla krev. Rudnicki odpověděl krátkým zaklínadlem, tvor sebou trhl jako popálený rozžhaveným železem a pohled žlutých, kočičích očí spočinul na alchymistovi.

„Je to démon!“ vykřikl Rudnicki a neobratně se snažil vytáhnout revolver.

„*Plí!*“ vyštěkl Samarin.

Hrud' bytosti podobné ženě rozervaly stříbrné kulky, kůže se pokryla černými skvrnami, zavanul hnilobný pach. Na okamžik. O úder srdce později rány začaly zarůstat zdravou tkání.

Vojáci ji zastavili další salvou, zaskřípala ocel a Samarinova šavle prořala démonovu klíční kost. Tentokrát se rána neuzavřela. Příšerné, děsivé vytí Rudnického zmrazilo až do morku kostí a alchymista ostudně chybil, přestože střílel

skoro z nulové vzdálenosti. Samarin mu brutálním hmatem vyškubl zbraň a několika ranami rozstřílel bytosti lebku.

„Co to, kurva, bylo?!“ zavrčel s těžkým funěním. „*Gospodin alchimik?*“

Rudnicki neohrabaně vstal a přešel k Matuškinovi.

„Pomozte mi ho zvednout,“ požádal. „Musíme mu dát lék, jinak se udusí vlastní krví.“

„Zvládnete to?“ zeptal se s pochybovačným podtónem Baturin. „Už jsme takové případy viděli, vždycky skončily smrtí.“

Alchymista počkal, až strážmistr svého kolegu posadí, a pak zvlhčil rty bezvědomého muže několika kapkami elixíru, vonícího myrhou a nardem.

„Uvidíme,“ odvětil klidně. „Čím dříve se antidotum podá, tím je šance větší.“

„Olafe Arnoldoviči?“ pobídl ho poručík. „Můžete odpovědět na mou otázku?“

„Okamžik,“ zamumlal alchymista roztržitě. „Musím si pospíšet, protože za několik minut...“ Nedokončil. „K čertu! Nemám nástroje!“

„Chcete ho operovat?“ Důstojník se zamračil. „Teď? Bez anestezie?!“

„Kdepak! Mám v úmyslu vyrvat srdce tady tomuhle...“

„Ale říkal jste, že bychom neměli jíst nic, co ulovíme,“ připomněl Baturin.

„Alexandře Borisoviči, půjčíte mi šavli?“ požádal alchymista, aniž by si všiml vojákovy žertování.

„Co kdybych to raději udělal sám?“ navrhl důstojník diplomaticky. „Myslím, že mám více zkušeností...“

„V tom případě prosím rozsekněte hrudní kost a pokud možno nepoškodte srdce.“

„Nu...“

Samarin přešel k ostatkům a rozmáchl se shora přes hlavu. Rána s neuvěřitelnou přesností přesekla hrudní kost.

„Pomozte mi!“ zvolal Rudnicki. „Musíme roztáhnout žebra!“

Poručík a Jeršov pomohli alchymistovi z nitra hrudníku vytáhnout ještě pulzující srdce, aniž by dali najevo zhnusení.

„Ono bije,“ konstatoval Samarin.

„Je to jen reflex. Asi jako u slepice s useknutou hlavou.“

„Co s ním budete dělat?“

„Spálím ho na popel,“ vysvětlil Rudnicki a přešel do kuchyně.

„Za jakým účelem?“

„Už jsem to vysvětloval: spagyrická medicína využívá i zvířecí tkáně.“

„Vykřikl jste, že je to démon, a předtím jste seslal zaklínadlo...“

„Zaklínadlo je trochu přehnané označení, nejsem mág. Byla to spíše formule, umožňující rozeznat vážnost hrozby, kterou představuje místní... fauna.“

„A jak moc bylo nebezpečné tohle cosi?“

„Velmi.“

„Poradil byste si? Sám?“

„Viděl jste, jak jsem střílel,“ odvětil alchymista neochotně.

„Pomohli jsme si navzájem.“

„Pomohli?!“ Jeršov vyprskl smíchy. „Nebýt *jego vysokoblagorodie*...“

„Nebýt mé munice, tahle dáma by vás všechny vykuchala,“ skočil mu Rudnicki do řeči. „Předchozí střety vás nic nenaučily? Kolik z vás zemřelo? Čtyři? Pět?“

Samarin sevřel rty a neodpověděl, zahleděný na kus masa škvařící se na železném plátu. Srdce se bleskově pánilo a po několika minutách po něm zůstala jen špetka černého prášku. Alchymista ho do posledního zrnka shrnul a umístil do skleněného flakónu.

„Můžeme si tady odpočinout?“ ozval se důstojník. „Rád bych počkal do svítání. A Matuškin...“

„Můžeme. Jen tu mršinu vyhodte před dům.“

„Proč? Nepřilákají ostatky... mrchožrouty?“

„Ne. Je to vzkaz bytostem obývajícím enklávu. Něco ve smyslu: ‚Zabili jsme nejbližší čubku v okolí, jestli chceš být další, jsi zván‘ ...“

„Baturin, Jeršov,“ přikázal poručík, aniž by zvedl hlas.

Rychlý dupot okovaných bagančat prozrazoval, že se vojáci vrhli splnit rozkaz.

Rudnického vytrhl ze spánku jemný dotek; probudil se okamžitě, i když jindy potřeboval nejméně deset minut, aby se probral. Možná se o to přičinila změna prostředí, v bytě nad lékárnou se cítil bezpečně, zatímco v enklávě právě naopak.

„Svitá,“ informoval ho Jeršov. „A s Matuškinem je všechno v pořádku. Probral se před hodinou, ale je slabý jako čerstvě narozené štěně.“

„Není divu,“ zamumlal Rudnicki. „Ztratil dobrý litr krve.“

„Nebýt vás...“

„Nechte toho,“ odmítl alchymista díky. „Nemá smysl se trumfovat. Kdybych byl sám, vykuchalo by mi to střeva.“

„Tohle není vaše první výprava do enklávy, že?“

„Samozřejmě ne,“ přiznal Rudnicki, ale dál to nerozváděl.

V obýváku připomínal boj jen nepříjemný pach, přivádějící na mysl hnijící maso. Vojáci nejenže odnesli ostatky, ale odstranili i krvavé skvrny. Poručík se s alchymistou přivítal pokývnutím hlavy, vojáci se horlivě vztyčili.

„*Blгодарju, gospodin alchimik!*“ vyštěkl Matuškin, vypnutý do pozoru.

„Posaďte se, prosím,“ pozval Samarin Rudnického ke stolu. „Máme, co dům dal...“

Tentokrát mu nenabídli jen suchary, někdo vytáhl i konzervu a plechovku kondenzovaného mléka. Jeho akcie viditelně stouply.

„Co uděláme?“ oslovil ho Samarin po chvíli. „Jak odhadujete vzdálenost k hraničním enklávám?“

„Nemáme jinou možnost, musíme se pokusit dostat ke zdi. Teď, po východu slunce, je to poměrně bezpečné, protože většina bytostí, které zde žijí, jsou noční tvorové. Bohužel je tu i jisté ‚ale‘.“

„Ano?“

„Ty nejsilnější je možné potkat i za dne...“

„Jak dlouho nám bude trvat cesta?“

„Čert ví,“ pokrčil Rudnicki rameny. „Od pár okamžiků až po nekonečno. Podle mých propočtů nejsme daleko, někde u křižovatky Bielaňské a Senátorské. Jestliže všechno půjde dobře, za hodinu, hodinu a půl bychom mohli být u zdi. Přičemž skutečně nebezpečná bude jen první půlhodina: všechny ty stvůry reagují alergicky na stříbro, větší množství onoho kovu vycítí na dálku a žádná se k hraničním enklávám ani nepřiblíží.“

Poručík souhlasně zabručel. Pět metrů vysoká zeď kolem enkláv byla zesílena stříbrnými pruty, silnými jako mužská paže. Právě toto stříbro umožňovalo držet enklávu na uzdě, představovalo neproniknutelnou bariéru jak pro tvory žijící uvnitř, tak pro jejich množení.

Proto také došlo ke změnám hodnoty kovů – v současnosti bylo stříbro několikanásobně cennější než zlato a dvakrát dražší než platina.

„Jestliže jsme tak blízko zdi, tak proč ta hodina pochoďu? Protože podle mapy nám zbývá ujít nanejvýš kilometr.“

„Ano i ne,“ odvětil alchymista a polkl další sousto snídaně. „V enklávě nemají mapy velkou hodnotu, poskytují nanejvýš přibližný obraz skutečnosti.“

„Jak to myslíte?“ zamračil se důstojník.

„Viděl jste, jak vypadají domy? Všechny ty atiky ozdobené bůhvíjakými odpornostmi, další patra...“

„Jistě, ale myslel jsem si, že je to cosi jako optická iluze.“

„Ach ne! Rozhodně ne. Mohl byste se na některém z těch chrličů klidně oběsit. Jsou naprosto reálné. Jenomže jde o realitu enklávy. Napodobení reality před konjunkcí, viděné okem jakési naprosto cizí existence, která rozhodně není lidská. Podívejte se například na byty: jejich vybavení připomíná to předkonjunkční, ale všechny věci stvořila enkláva.“

„Nechápu...“

„Dojděte prosím ke gramofonu a popište mi, co vidíte.“

„Nic zvláštního, normální gramofon. Moje teta má stejný.“

„Skutečně? Vidíte někde jméno firmy?“

„Ne.“

„A teď prosím vytáhněte desku.“

Poručík vyplnil alchymistovo přání a nehybně ztuhl, zatímco Matuškin se teatrálně pokřižoval – z gramofonu se pořád linuly zvuky valčíku *Amurské vlny*.

„Jak je to možné?“ zamumlal ohromený Samarin.

„V enklávě neexistuje jediná věc, která by zůstala nezměněná. Ani jedna!“ zdůraznil alchymista. „Všechno, co vidíme, je výtvar enklávy. Jistě, podobá se originálu, ale určitě to není stejné. Proto se nepovažuji za marodéra,“ dodal se sotva postřehnutelným nádechem zlomyslnosti.

„Olaf Arnoldoviči,“ povzdechl si poručík vyčítavě.

„Nic, nic, to já jen tak... Ale vraťme se k tématu: není jasné, zda nás ulice, vedoucí směrem ke zdi, opravdu zavedou k ní. Mění se ze dne na den. Tak co, vyrazíme?“

„Ještě okamžik. Co je špatně s naší municí? Včera v noci jsem přišel o několik svých lidí, protože stříbrné kulky stvořením, která na nás zaútočila, příliš neublížily. Naopak vaše toho démona okamžitě zabily. A šavle! Teoreticky by

postříbřená ocel měla účinkovat mnohem slaběji než čisté stříbro, ale nebýt našich šašek, žádný z nás by nepřežil. Co se tady děje?“

Rudnicki prudkým gestem sáhl po plechovce a dopil zbytek mléka. Bylo vidět, že nemá chuť cokoli vysvětlovat.

„Jaký to má význam?“ zabručel. „Brzy budeme na druhé straně a já se ve zbraních nevyznám.“

„Nejdříve musíme přežít tu hodinu,“ konstatoval Samarin. „Co se stane, když cestou potkáme nějakého vyspělejšího zástupce místní fauny? Nejsem si ani jistý, zda problém spočívá v našich zbraních. Prosím, Olafe Arnoldoviči...“

„Nechci se plést do vašich záležitostí!“

„Do jakých ,našich‘, pro boha živého?!“

„Do takových, které se týkají posádky města Varšavy, ale nemají nic společného s alchymí ani lékárnictvím! K čemu by mi byly další problémy? Své zloděje si chytejte sami!“

Samarinovým obličejem se mihl záblesk hněvu, důstojník se zakřupáním sevřel pěsti.

„Naznačujete...“

„Já nenaznačuji nic!“ zavrčel z míry vyvedený Rudnicki. „Zdvořile vás informuji, že plukovník Kruglov je zasraný zloděj!“

„A Kruglov je...?“

„Zásobovací důstojník varšavské posádky,“ řekl Polák s údivem v hlase. „To jste nevěděl?“

Poručík se zašklebil, jako by právě kousl do citronu. Do neobvykle kyselého citronu.

„Byl jsem převelen z Petrohradu,“ vysvětlil. „Ještě jsem se neseznámil se situací. Jak víte, že ten Kruglov je zloděj?“

„Sotva jste přijel z Petrohradu a už vás poslali na hlídku? Vždyť je to pitomost!“

„Raději se zdržím komentáře,“ odvětil Samarin s kameným výrazem v obličejí. „Ale vraťme se ke Kruglovovi: jaké máte důkazy?“

„Kromě toho, že mu pravidelně dávám úplatky, abych dostal povolení ke vstupu do enklávy? Vytáhněte prosím náboj, nebo raději několik.“

Důstojník beze slova sáhl do sumky pověšené přes hrudník a hodil na stůl hrst nábojů.

„A tady je jeden můj. Vidíte ten rozdíl?“

„Váš je světlejší.“

„Jistě. Stříbro se většinou míchá s mědí, a čím světlejší barva, tím větší obsah drahého kovu ve slitině. Nemám u sebe prubiřský kámen ani chemikálie, ale podle barvy bych odhadoval, že obsah stříbra ve vaší municii není více než dvaatřicet zolotníků¹.“

Samarinovo čelo prořala svislá vráska, jeden z vojáků zaklel.

„Kdysi jsem z nepozornosti koupil snoubence náušnice s ryzostí osmdesát čtyři a dostal jsem přes držku,“ řekl zamyšleně Baturin.

„Zasloužil jste si to,“ odvětil alchymista. „Je to nejnižší zákonem dovolená ryzost.“

Vojáci se rozchechtali, napětí povolilo. Na okamžik.

„Jak by to vypadalo v promilích?“ zeptal se poručík. „Abychom měli jasno?“

Rudnicki se na něj udiveně podíval: na území celého impéria se obsah ušlechtilých kovů udával v zolotnících. A nebylo příliš pravděpodobné, že by důstojník s tak nízkou hodnotou nakupoval v Paříži.

„Nejvyšší ryzost je devadesát šest zolotníků, prakticky chemicky čistý kov. Třicet dva zolotníků je tři sta třiatřicet promile. Na faunu enklávy bohužel účinkují jen slitiny nad čtyřicet osm zolotníků.“

„Takže stříbro musí mít větší ryzost než pět set?“ ujistil se Jeršov.

1 Zolotnik: ruská váhová jednotka, cca 4,25 gramu (pozn. překl.)

Alchymista přikývl.

„Já toho hajzla odprásknu,“ pronesl Baturin hlubokým, děšivě klidným hlasem. „Tolik chlapů zemřelo. Já...“

Utichl, zadržžený gestem, které znamenalo: „Teď ne“. Samarin viditelně neměl v úmyslu prát armádní špínu v přítomnosti nejen civila, ale navíc ještě Poláka.

„Předpokládám, že šavli jste si s sebou přivezl z Petrohradu, zatímco municí jste dostal na místě,“ přerušil Rudnicki rozpačité ticho.

„Pochopitelně,“ odvětil důstojník ponuře. „Děkuji za vysvětlení. A ujišťuji vás, že nebudete mít žádné potíže. Jen co se ohlásím v kasárnách, vyřídím tu záležitost jednou provždy. A teď na cestu!“

Zastavili se v ústí ulice na náměstí Železné brány. Rusové bez rozkazu sáhli po zbraních, Rudnicki vytáhl velkou lahev z matného skla. Zkusil polknout naprázdno, ale nepodařilo se mu to. Zhluboka se nadechl a pokusil se ovládnout třas rukou.

„Je to nejbližší cesta ke zdi,“ řekl Samarin a kousl se do rtu. „Už jsou vidět strážné věže. Když ustoupíme...“ nedokončil.

Už několik hodin bloudili ulicemi enklávy a každou chvíli narazili na uličky nezanesené do mapy a třídy meandrující do nikam.

„Olafe Arnoldoviči? Šlo by ho nějak obejít?“

„Pochybuji,“ odpověděl Polák.

Tvor vypadal obrovsky, dokonce i z dálky. Svalnaté neochlupené tělo bylo naprosto bezpohlavní, hlavu mu věncily rohy podobné býčím. V ruce svíral krátký černý meč.

„To hovado je vysoké nejmíň tři aršíny²,“ zašeptal Baturin ochraptěle.

2 Aršín: ruská měrná jednotka, cca 0,71 metru (pozn. překl.)

„A má zbraň,“ přidal se Matuškin. „Démon? Pseudo-démon?“ opravil se okamžitě, zpražený důstojníkovým přísným pohledem.

Alchymista potvrdil jeho domněnku gestem plným rezignace.

„Olafe Arnoldoviči?“ pobídl ho Samarin.

„Nejspíše budeme muset zariskovat.“

„V pořádku. Baturine...“

„Ne! Já první! Vy se přidáte, až vám dám znamení.“

Aniž by Rudnicki čekal na odpověď, vyšel na náměstí. Vytáhl zátku, něco tiše zašeptal a pak hodil lahví. Zvuk tříštěného skla přitáhl pozornost obrovského tvora a ten zaútočil, dupaje po dlažbě rozdvojenými kopyty. Proti němu zamířil nevýrazný, rozmazaný tvar připomínající chuchvalec temnoty. Čepel dopadla jako černý blesk, viditelně ale chybila, protože náměstí naplnil řev plný bolesti a frustrace, a na břiše bezpohlavní bytosti se objevila rýha, z níž se vyvalila vlna krve a vnitřností.

„Ted!“ vykřikl Rudnicki.

Vojáci vyrazili vpřed a v běhu stříleli z pistolí. Stříbrné kulky škubaly netvorovým tělem – alchymista mezi četníky rozdělil svou municí –, ale tvor pořád bojoval, tkal kolem sebe ocelovou pavučinu, stále rozsával smrt.

Jeršov zkrřížil šavli s černou čepelí a ve stejné vteřině upadl na zem s useknutou rukou. Baturinova šaška se zakousla do netvorova stehna, ale její majitel za to zaplatil vysokou cenu: démonova pěst ho zbavila vědomí a zvuk připomínající praskání lámaných větviček prozradil, že úder vojákoví rozdrtil žebra.

Samarin udeřil z širokého rozmachu, pokoušel se setnout netvorovi hlavu, ale přestože do vzduchu vytryskla fontána světlé tekutiny, šavle nepřetála páteř úplně, jako by byl krk monstra prorostlý zdřevněnými výhonky.

„Matuškin!“ vykřikl důstojník zoufale.

Matuškin zmátl rohatého předstíraným útokem, načež provedl mrštný únik, aby se vyhnul čepeli černého meče. Samarin využil situace a přesekl šlachy na démonových nohou; jen o vlas při tom unikl vražednému bodnutí.

„Střílejte!“ zaječel poručík na Rudnického.

Alchymista poslušně vytáhl zbraň a vypálil – skoro při tom trefil Matuškina.

„Zblízka!“ zavyl důstojník.

Démon mezitím zaútočil na vojáka: obrovská výška a dlouhé ruce mu zajišťovaly mohutný dosah dokonce i na kolenou. Zaskočený Matuškin se pokusil úder zablokovat, jenomže černý meč přesekl ocelovou čepel, jako by byla z papíru, a voják se svalil na záda. Pokusil se obrátit přes rameno, ale nestihl to: krátká čepel mu rozpárala obličej a zastavila se o klíční kost.

Samarin sekl bestii přes záda, ale zdálo se, že tvorova nadlidská životaschopnost nemá žádné hranice. Úder zasažený drápotitou tlapou odhodil důstojníka na dlažbu. Pod démonovou kůží naběhly sinalé žíly a jeho rány se začaly pomalu uzavírat, přestože z nich dál tekla krev. Rudnicki zatnul zuby a vystřelil na jeho hlavu. Měkká, stříbrná kulka netvorův obličej úplně zmasakrovala. Alchymista přitiskl hlaveň k očnímu důlku proměněnému v krvavý kráter a několikrát zmáčkl spoušť. Všichni na okamžik znehybněli jako hmyz uvězněný v jantaru, až se nakonec démon hlučně svalil na zem.

Rudnicki, aniž by si všímal ležících Rusů, přesekl netvoru krční tepnu a nastavil polní lahev.

„Co to k čertu děláte?!“ ucedil Samarin vztekle. Důstojník už vstal ze země; rukáv uniformy roztrhaný na cáry a grimasa bolesti v obličejí svědčily o tom, že z boje nevyvázl bez šrámu. Poručíkova krví pokrytá ruka měla šedočernou barvu.

„Mám nějaké rány na obličejí?“ odpověděl alchymista otázkou.

„Lehký škrábanec a modřinu.“

„To není modřina, ale něco jako gangréna. Bleskově se rozvíjející gangréna. Stejná jako na vaší ruce.“

„Kolik máme času?“ zeptal se Rus věčně.

„Vteřiny,“ odvětil alchymista stejně lakonicky. „Ten dobytek má pod drápy nějaký toxin. Anebo něco podobného. Pseudodémon a pseudotoxiny,“ vyprskl neveselým smíchem.

„Co budeme...“

Samarin zmlkl a ztuhl jako zasažený bleskem: Polák se zhluboka napil z polní lahve a podal mu nádobu.

„Na co čekáte?“ zavrčel Rudnicki. „Je to naše jediná šance. I jejich.“ Kývl hlavou k vojákům v bezvědomí.

„Já...“

„Pij, k čertu!“

Rus si poslušně lokl; jednou a vzápětí i podruhé. Alchymista mu bez okolků sebral lahev.

„Co kdybys to nepřeháněl?“ požádal. „Je to nejdražší pití na světě.“

„Nechápu...“

„Ani nemusíš. Pomoz mi je zvednout, nechci, aby se udusili.“

Matuškin po chvíli otevřel oči. Baturin byl pořád v bezvědomí, ale zdálo se, že už se mu dýchá lépe.

„Tomuhle už nepomůže nic,“ pohlédl Rudnicki bezradně na Jeršova.

Voják byl mrtvý. Jeho obličej získal odstín půlnoční oblohy.

„Takže něco bylo i na meči,“ konstatoval Polák ponuře.

„To nás... vyléčí? Ta krev?“ ujistil se Samarin.

„Nemám nejmenší tušení. Teoreticky...“ pokrčil alchymista rameny.

Poručík se podíval na ruku: kůže už měla skoro normální barvu. Infekce viditelně ustupovala. Sevřel dlaň v pěst.

„Funguje to! Už mě nic nebolí.“

„Samozřejmě. Jen musíme počkat, jaké to má vedlejší účinky. Kdo ví, jestli nakonec nebudeme litovat, že jsme přežili...“

„Vyrážíme?“

„Za okamžik, ještě tu musíme něco udělat.“

„Jak jinak,“ odvětil Samarin rezignovaně. „Jenom doufám, že to hovado má srdce tam, kde všichni ostatní,“ dodal a vytáhl šavli.

KAPITOLA DRUHÁ

Rudnicki beze spěchu kráčet po čerstvě umeteném chodníku – Lipová nepatří k městskému centru, ale nachází se dostatečně blízko Krakovského předměstí, aby se domovníci snažili – a mával si do taktu hůlkou. Nebyl důvod k obavám: cenné ingredience byly ukryté v sejfu a licence se dala koupit. I kdyby třeba přeplatil. No ano! Kdyby jen licence! Úspěch poslední výpravy předčil veškerá očekávání. Ale přesto výprava vyvolávala neklid. A ten poručík...

Na Samarinův rozkaz ho hlídka doprovodila až domů, přestože Rudnicki z vlastní zkušenosti věděl, že Rusové se nejen nezajímali o hyeny číhající na alchymisty, kteří se vraceli z enklávy, oni ten proces dokonce často pozorovali se svéráznou ironickou satisfakcí. Nebylo neobvyklé

nalézt v příkopu ostatky adepta „královského umění“. Inu, odpovídaly úřady, Varšava je nebezpečné místo... A zde prosím: ochranka pro Olafa Arnoldoviče. Vděk? Možná, ale Rudnicki se nedokázal zbavit nejasného pocitu, že jde o něco víc.

Zastavil se před zrcadlem vystaveným ve výkladní skříni a nervózním gestem se dotkl své tváře: pod levým okem, v místě, kde ho škrábly démonovy drápy, byla patrná nepravidelná skvrna. Včera připomínala draka, dnes květ růže. V barvě starého stříbra. Bláznovství...

Vrhl zamračený pohled na siluetu v zrcadle a předstíral, že si upravuje klobouk. Ne že by bylo co obdivovat: třicetiletý muž průměrného vzrůstu s hubenou, dravčí tváří a počínajícími šedinami na skráních.

Drobný, jako jiskra živý chlapec pronikavým sopránem vykřikoval nejnovější novinářské senzace a držel přitom brašnu s novinami pověšenou přes rameno. Rudnicki mu hodil pět kopějek a vzal si jeden výtisk *Varšavského kurýra*, který ještě voněl tiskařskou černí. Mezi články anoncovanými na první stránce se vyjímal jeden, informující o nehodě na komandantuře. Plukovník Kruglov se smrtelně postřelil při čištění zbraně. Takže alchymista ušetří na úplatcích...

Z vedlejší ulice zaznívaly náboženské zpěvy smísené s vyvoláváním podomního prodejce, vychvalujícího „jediné účinné amulety“. Po konjunkci si hodně lidí vzpomnělo na své náboženské povinnosti, katolické i pravoslavné kostely praskaly ve švech. Ne že by to nějak zvláště pomáhalo. Svěho času, ještě před postavením zdi, vedl exarcha Tichon slavnostní procesí do středu enklávy. S korouhvemi, ikonami, kadidelnicemi a hektolitry svčené vody. Z několika set účastníků se nevrátil ani jeden.

Prostitutka, stojící na rohu ulice, rozevřela drahé, s největší pravděpodobností kradené paletu a odhalila bělostná stehna a obnošené, i když kupodivu čisté spodní prádlo.

Rudnicki ji energicky odehnal hůlkou a pokusil se ignorovat impuls, který mu přikazoval prohlédnout si dívku pozorněji. Nejvyšší čas najít si nějakou milou dívku, pomyslel si smutně. Protože vám život protéká mezi prsty, Olafe Arnoldoviči, tak je to!

Jeho myšlenky přerušilo drkotání drožky, ne, ne drožky, ale erbem zdobeného kočáru, který zastavil hned u něj a téměř najel na chodník. Rudnicki s kletbou na rtech uskočil.

„Není hezké začínat den invektivami,“ prohlásil Samarín, když otevřel dveře. „Nastupte. Musíme si promluvit.“

Alchymista podezíravě přimhouřil oči: důstojník na sobě neměl obyčejný plášť, zlatem přetékanými epolety jej identifikovaly coby plukovníka. Teď už bylo jasné, proč ho vojáci titulovali *vysokoblagorodie*...

„Co ten kočár?“ zeptal se Polák.

„Patří mé tetě – přesněji řečeno praradě. Stará paní mi ho dala k dispozici, má jich několik.“

„To není jestřáb,“ prohlásil Rudnicki a ukázal na erb.

„Nastup si, člověče!“ pobídl ho Samarín netrpělivě. „Teta je z rodu Kvasinin-Samarinových, je to jiná větev. Z jestřába jim zůstala jen podkova na orlově hrudi. Vdala se za generála Volkoňského, ale po jeho smrti užívá vlastní erb.“

Alchymista se vyškrábal do kočáru a pobídnutý důstojníkovým gestem se posadil na kůži čalouněné sedadlo.

„Poslouchám, plukovníku,“ řekl neutrálním tónem.

Samarín vytáhl z příručního baru lahev koňaku, rozložil cestovní stoleček a nalil alkohol do křišťálových skleniček.

„Napijme se,“ navrhl. „A bez ceremonií... bratranče. Etiketa mě unavuje.“

Rudnicki vybuchl smíchem, ale neprotestoval, přestože teorie o příbuzenství s Rusem byla naprosto absurdní. Samarín se ukázal být nejen šlechticem, ale také nefalšovaným aristokratem.

„Kdo jste... kdo jsi?“ opravil se a okusil alkohol.

Zavonělo to lesními plody a vanilkou, do patra udeřila ohnivá vlna s příchutí čokolády.

„Důstojník *Sobstviennogo Jého imperatorskogo Vieličestva konvoje*.“

Rudnicki nervózně polkl naprázdno: vojáci elitní carské gardy naposledy navštívili Varšavu společně s imperátorem v roce tisíc osm set devadesát sedm. Teprve teď si alchymista na Samarinově hrudi všiml odznaku s iniciálami Mikuláše II.

„Ne, nejde o příjezd Jeho Výsosti,“ odpověděl Rus na nepoloženou otázku. „Problém je enkláva.“

„Kam jedeme?“

„K tobě, musíme si v klidu promluvit.“

„Právě jsem se chystal do kanceláře generála-gubernátora. Jak víš, moje licence je propadlá a chtěl bych...“

„To není žádný problém,“ skočil mu Samarin do řeči. „Tady je tvá licence.“

Rudnicki beze slova prostudoval oficiálně vypadající dokument a nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Je platná rok,“ řekl nakonec. „Předpisy ale tvrdí, že osvědčení tohoto typu není možné vystavit na období delší než týden. A podpis! Místo generála Skalona je tu podepsán nějaký... graf Samarin,“ dokončil tiše.

„Je to důležité?“ zabručel Rus. „Tak jako tak, licence byla vystavena podle předpisů.“

„Co za ni chceš?“ zeptal se alchymista otevřeně.

„Za licenci? Nic. Je tvoje, bez jakýchkoli podmínek. Řekněme, že je to odškodnění za všechny ty úplatky, které jsi musel dávat Kruglovovi. Existuje ale několik dalších věcí, které musíme probrat. Důležitých věcí.“

„Důležitých pro koho?“ odsekl Rudnicki podrážděně. „Víš, já jsem se doteď do politiky nemíchal a nemám v úmyslu na tom něco měnit. Nejsem jeden z těch, kdo házejí bombami po policejních komisařích, ale ani loajalisté nejsou můj šálek čaje.“

„Důležitých pro všechny,“ odvětil Samarin s důrazem. „Pro mne, pro tebe, pro Rusy i Poláky. A pokud jde o všechno to politické dělení, mám dojem, že zanedlouho ztratí jakýkoli význam.“

„Proč?“

Kočár sebou trhl a zastavil se, plukovník tiše zaklel a začal si z rukávu otírat alkohol.

„Vsadil bych se, že to udělal schválně,“ zamumlal.

„Kdo?“

„Kočí. Nikdy mě neměl rád. Když jsem byl malý, pořád mě tahal za uši.“

„Třeba jsi zlobil,“ nadhodil Rudnicki, přičemž se pokoušel ovládnout úsměv.

„Vtipné,“ konstatoval důstojník suše. „Už dávno bych ho vyhodil na dlažbu, ale teta mi to nedovolí. Mám pocit, že ji to baví.“

Vystoupili na ulici, Samarin dál držel lahev koňaku. Kočár zastavil přímo naproti Rudnického lékárny.

„Vrať se ke kněžně,“ přikázal důstojník kočímu. „Dnes je chladno.“

V jeho hlase nebyl hněv, jen příkaz podbarvený ostrým podtónem.

„*Kak prikažetie, barin,*“ zavrčel muž a prudce vyrazil.

Samarin bezradně zavrtěl hlavou; kočár ho při odjezdu pocákal blátem.

„Nechci být nepohostinný, ale musím vejít první,“ informoval ho Rudnicki.

„Samozřejmě. Mám se otočit?“

„Není potřeba,“ ujistil ho alchymista.

Rudnicki odemkl dveře; zároveň s otáčením klíče prováděl levou rukou komplikovaná gesta.

„*Voilà!*“

Samarin vešel za ním a pozorně se rozhlédl: místnost byla zastavěná regály sahajícími až ke stropu, za lékárnickým

pultem se nacházely prosklené vitríny zaplněné tajemnými preparáty. Voněly tu bylinky, fenol a vlhká hlína.

„Pojďme nahoru,“ požádal alchymista. „Pravda, můj bytček nepřipomíná komnaty, na které jste patrně zvyklý, *gospodin graf*, ale...“

„Máš tu ještě nějaká zabezpečení?“ přerušil ho Samarin. „Však víš, magické pasti a podobné věci?“

„Proč to chceš vědět?“ zeptal se Rudnicki opatrně.

„Nerad bych se usmazil, až tě nakopnu do prdele,“ vysvětlil důstojník. „Měl jsem těžký den, dopoledne jsem strávil na komandantuře, hádal jsem se s podobnými pitomci, jako byl Kruglov – budiž mu země lehká –, pak mě terorizoval osmdesátiletý kočí mé tety a teď se mě snaží urážet polský alchymista. Licencovaný,“ dodal sarkasticky. „Nejvyšší čas něco s tím udělat...“

Rudnicki se snažil udržet v obličejí vážný výraz, ale nakonec vybuchl smíchy.

„Ukážu panu hraběti cestu,“ řekl a vstoupil na schodiště. Samarin zaklel a následoval ho.

Alchymista si proti světlu prohlédl lahev z tmavého skla, a když v ní nenalezl ani stopu alkoholu, sáhl po další. Koňak, který přinesl Samarin, už dávno došel.

„Co si o tom všem myslíš?“ zeptal se Rus.

V důstojníkově hlase bylo možné zaslechnout lehce mumlavý tón, ale precizní pohyby naznačovaly, že má situaci stále pod kontrolou.

„No, budeme mít kocovinu, to je jasné, přestože jsou všechny mé produkty mnohokrát destilované a...“

„Mluvím o enklávách, pitomče! Myslíš, že ta teorie mnoha světů za něco stojí?“

„Co já vím? Mnoho náboženských směrů tvrdí, že kromě našeho vesmíru existují i jiné. Hinduismus, buddhismus... Určitě je jich víc, nevyznám se v tom.“

„No dobře, tak ať, ale co enklávy? Proč se objevily zrovna teď?“ nenechal se Rus odbýt.

„Čert ví, jestli jen teď. Svět je plný mýtů a legend o čarodějích, tvůrcích zázraků, o kontaktech se zásvětím. Spousta z nich vypráví o časech, kdy se po světě pohybovali bohové a démoni. Třeba to není první konjunkce...“

„Zbláznil ses? Magie přece nefunguje! Nefungovala,“ opravil se důstojník vzápětí.

Rudnicki se znechuceně zašklebil a zamával sklenicí: už před několika hodinami usoudili, že štamprlata jsou zbytečná.

„Je možné, že všechny tyto jevy mají podobný charakter jako mořský příliv a odliv. Chápeš: přichází konjunkce a objeví se u nás bytosti z jiných vesmírů, společně s magií, alchymii a čert ví s čím ještě. Vzniknou grimoáry, alchymistické traktáty, možná i nová náboženství... Pak konjunkce skončí, zmizí průchody, které nás spojují s jinými vesmíry, a vědci konstatují, že žádná magie neexistuje a alchymie je jen snůška nesmyslů.“

„Dá se to použít k útoku? Všechny ty alchymistické ingredience a magie? Proti lidem? Protože ohledně fauny, která žije v enklávě, nemám nejmenší pochybnosti.“

„Jak to mám vědět? Enklávy se objevily teprve loni, neproběhl žádný seriózní výzkum a já jsem pouhý lékárník.“

„Olafe, pro boha živého! Ptám se tě jako přítel, ne jako carský úředník! Proč myslíš, že jsem ti dovolil, aby sis nechal ty své... trofeje? Nemluvě o meči. Máš pocit, že jsem si nevšiml, jak ho schováváš? Chtěl bych jen...“

„Já bych taky chtěl dostat odpovědi na pár otázek,“ přerušil ho Rudnicki bez okolků. „Ještě než ti vůbec něco řeknu.“

Samarinova tvář získala šarlatový odstín, bylo poznat, že není zvyklý, aby mu někdo kladl podmínky, ale nakonec se nadlidskou silou vůle ovládl.

„Ptej se,“ ucedil.

„Kruglov je tvoje práce?“

„Ano.“

Alchymista přikývl jako člověk, jehož podezření se právě potvrdilo.

„Co se děje? Proč ta panika? Neocitl ses tady přece náhodou...“

„Říká ti něco jméno Bloch?“

„Jde ti o Jana Blocha, toho bankéře a podnikatele? Krále železnic?“ zamračil se Rudnicki.

„Ano.“

„Ten je přece po smrti, prý zemřel v roce devatenáct set dva.“

„Jistě, ale před smrtí vydal knihu *Budoucí válka*,“ informoval ho důstojník suše. „Několikadílnou.“

„O tom jsem neslyšel.“

„Nejsi jediný,“ odvětil Samarin. „I když svého času kolem ní byl docela poprask, vaše Akademie umění ji dokonce nominovala na Nobelovu cenu.“

„Dobře, ale o co jde?“

„Blíží se válka,“ řekl důstojník unaveně. „Žádná banální potyčka, ale obrovský, celosvětový konflikt. Schází jen jediné: záminka. Když vezmeme v úvahu mezinárodní situaci, je to otázka měsíců, nanejvýše jednoho roku.“

„Ale...“

Samarin ho zarazil pozvednutou rukou.

„Nech mě to dopovědět,“ požádal. „Celá generalita, všichni ti staří páprdové věří v *blitzkrieg*, v přirozenou nadřazenost vlastního národa, a nemají nejmenší pochybnosti o tom, že je Bůh na jejich straně. Blochova kniha je jedinou rozumnou analýzou problematiky budoucí války. Bohužel

nepříliš optimistickou. Masové, několikamilionové armády vojáků, obrovské ztráty vyplývající z nepřizpůsobení zastaralé vojenské doktríny podmínkám moderního vedení boje a z toho vyplývající kvas v nižších společenských vrstvách... Kvas, který hrozí revolucí. To je jen část problémů, které nás čekají. A kdyby jen tohle!“

„Nijak zvlášť se o politiku nezajímám, ale myslel jsem, že konjunkce zmírnila spory mezi mocnostmi,“ odvětil Rudnicki s neklidem v hlase. „Enklávy jsou problémem pro všechny...“

Samarin jedním douškem vypil polovinu sklenice a netrpkavým gestem si otřel rty.

„Vypadalo to tak,“ přiznal. „Zpočátku... Němci a Japonci před nějakou dobou zahájili experimenty ve svých enklávách. Jsou to přísně tajné projekty, i když se o nich ví jedna věc: mají souvislost s budoucí válkou. K tomu se někteří tvorové dostali na svobodu a v Moskvě zahynul náčelník Ochranky. Ne kulkou nebo bombou, ale způsobem, který naznačuje...“ Důstojník sevřel rty a nedokončil větu.

Rudnicki svého partnera v hovoru informoval o tom, co si myslí o smrti moskevského hodnostáře, a použil přitom označení, všeobecně považovaná za urážlivá. Klidně, aniž by zvedl hlas, ale s vyzývavým leskem v očích.

„A teď se mě zeptej, hlupáku, proč by sis s tím měl dělat hlavu,“ navrhl Samarin s kamenným obličejem.

Alchymista mu věnoval hněvivý pohled, a místo aby pokračoval v diskuzi, věnoval se rozlévání vodky.

„No?“ zabručel po chvíli. „Proč?“

„Protože pokud je možné tímto způsobem zabít člověka, který je opravdu dobře chráněný, lze takhle zabít kohokoli,“ ucedil Rus. „A nikdo přece nemůže zaručit, že magii budou používat jen teroristé, ne, pardon!, bojovníci za svobodu. Co když to zkusí obyčejní kriminálníci? Třeba i ty jednou

narazíš na...“ Samarin se při pohledu na hostitelův výraz odmlčel. „Oni to už zkusili, že?“

„Před měsícem,“ přiznal Rudnicki. „Hned po strýcově smrti. Jenomže to nebyli lupiči.“

„Jak to, že ne lupiči? Říkal jsi, že se do politiky nemícháš. A co se stalo tvému strýci? Protože mi došlo, že nezemřel přirozenou smrtí.“

„Ne. Co se stalo? Plukovník Kruglov se stal! Strýc v enklávě narazil na něco, za co by byl každý alchymista ochotný zabít. Chtěl to složit jako depozitum na strážnici, ale Kruglov byl proti. Řekl si o úplatek. Potíž byla, že strýc u sebe neměl takovou sumu, a plukovník z čiré zlomyslnosti vyžadoval platbu předem. Takže ho zabili ‚neidentifikovaní pachatelé‘. Cestou domů.“

„Olaf Arnoldoviči.“ Samarin vstal. „Je mi nesmírně...“ Rudnicki ho zarazil unaveným gestem.

„Nech toho, nemůžeš za to, vždyť jsi tady nebyl. Ale vraťme se k věci: netuším, kdo přesně se mě snažil zabít, ale musel to být někdo z oboru.“

„Alchymista?“

„Anebo mág.“

„Proč?“

„Strýc byl bibliofil, vlastnil několik vzácných grimoárů. Tehdy, před konjunkcí, to nemělo velký význam, teď je tomu přesně naopak. Pochop, všechny ty magické příručky a alchymistické traktáty obsahují spoustu nesmyslů. Jen v několika z nich najdeš smysluplné informace. Ti, kdo ho zabili, nejen sebrali... lup, ale také pochopili, že disponoval jistými vodítky. Informacemi, které jsou jiným nedostupné. Chtěli mě odstranit, aby vztáhli pracky na strýcovy sbírky.“

„Ale jak?“

„Každý alchymista přepisuje majetek na gildu, k níž patří. Takový je předpis. A gilda ho převezme, pokud zemřelý